

Quod tenent Cajet. in Sum. et in Opusculo de Simon., et Soto, dicto lib. 9, quæstione 8, art. 1. Et hoc videntur sequi multi antiqui Canonistæ, quos dicto capitulo 56 referam. Unde definire solent, simoniam realem esse receptionem vel largitionem rei spiritualis, præcedente pacto promissionis cujusvis temporalitatis, ut videre licet in Hostiensi, in Summ., titul. de Simon., § 1; Archidiac., in capitul. *Quicumque*, 1. quæstione prima; Redoan., 3 parte, cap. 1, in princ., ubi plures alios refert. Sentiant ergo ad simoniam realem, necessariam esse rei spirituales traditionem, et illam sufficere, si promissio præcedat. Ratio autem reddi potest, primo ex natura contractus venditionis, nam perficitur simul atque contrahentes de pretio convenerint, quamvis nondum pretium numeratum sit, leg. 2, ff. de Contrahent. empt., et § 1 Instit., de Empt. et vendit. Quæ tamen non censetur ita consummata, quando res vendita tradita non est.

8. Et ratio reddi potest, quia propria materia illius contractus videtur esse res venalis, et quod per se ibi intenditur, est translatio illius rei ab uno in alium; pretium autem est quasi instrumentum ad illam mutationem faciendam; et ideo quando illa facta non est, non censetur venditio perducta ad effectum: quando vero res, quæ venditur, tradita est, censetur plene consummata venditio, etiamsi pretium non sit traditum, si de illo sufficiens promissio facta sit. Ergo applicando hanc rationem ad simoniam, si traditio rei spiritualis cum promissione temporalis facta est, plene consummata est venditio: item plene consummata est irreligiosa contractatio rei sacræ; ergo. Secundo, ipsamet promissio est quid temporale, et quando fit, suo modo traditur, quantum potest, vel saltem datur alteri jus quoddam temporale; est ergo completa simonia realis. Et hoc modo dicunt multi, promissionem pecuniæ et pecuniam pro eodem reputari quoad rationem pretii, ut videre licet in Redoano, 4 p., cap. 9, in princ., et quos ipse allegat. Tertio, et maxime, videntur huic sententiæ favere jura quæ explicant hanc simoniam ex traditione vel acceptione rei spiritualis pro temporali, quocumque modo detur vel promittatur, qui sufficiat ad reddendam largitionem doni spiritualis non gratuitam, ut in citato loco videbimus.

9. *Alia opinio negat præcedentem distinctionem.* — Nihilominus Navar., in dicto Comment., et d. c. 23, num. 103 et sequentibus, quem sequitur Ugol., Tab. 3, c. 5, et alii infra

citandi, censent non esse in hoc faciendam distinctionem inter traditionem rei temporalis, vel spiritualis. Nam, licet spiritualis data sit, si pretium non sit numeratum saltem ex parte, non putant sufficere ad simoniam realem, sed omnem hanc comprehendunt sub conventionali. Ratio reddi potest, quia nulla differentia sufficiens assignatur: nam sicut datur venditio credita pecunia, ita etiam dari solet pecunia anticipata, et utraque est consummata quoad substantiam contractus, et similiter utraque est mutila, seu imperfecta quoad executionem in alterutra parte; est ergo eadem ratio. Imo in cap. *In tantum*, de Simon., dicitur expressius exprimere venditionis speciem, qui prius pretium accipit quam rem conferat pretiosam; ergo magis videtur compleri simonia, quando pretium antea datur, quam cum prius traditur res spiritualis. Denique quamvis res spiritualis data sit, augetur sine dubio ejus irreverentia, quando postea pretium accipitur; ergo non est plene consummata simoniaca pravitas, donec ex utraque parte traditio facta sit; ergo sola illa est propria simonia realis.

10. *Deciditur questio.* — Hæc dissensio, si solum respiciamus ad delictum et ad consummationem ejus, videtur esse tantum de modo loquendi; si autem respiciamus ad pœnas ipso jure simoniæ inflatas, ita ut per nomen simoniæ realis illa significetur, per quam illæ pœnæ incurruntur, sic erit quæstio de re satis gravi. Quod ergo ad primum spectat, non est multum de vocibus contendendum, et facile defendi potest sententia Navarri. Non videtur tamen posse negari, quin per traditionem rei spiritualis sub promissione, sit magis completa simonia, quam per solam anticipatam pretii solutionem, ut videntur convincere rationes priori loco factæ. Neque contra hoc bene inducitur dictum cap. *In tantum*, quia in eo non fit comparatio inter traditionem anticipatam pecuniæ solius, et traditionem solam anticipatam rei spiritualis, de qua comparatione nunc loquimur, sed fit comparatio inter venditionem chrismatum, de qua ibi est sermo, quæ fit recipiendo prius pecuniam, vel postea; et hoc modo recte dicitur magis exprimi venditionem, exigendo prius pretium, quam expectando postea dandum. Quod vero attinet ad secundum punctum, non possumus hinc rem definire usque ad tractatum de pœnis, ubi eam definiemus. Et ibi etiam dicemus de simonia in permutationibus beneficiorum, quæ ex altera tantum parte completa est.

CAPUT XLII.

DE SIMONIA FICTA.

1. *Simonia ficta quæ.* — Diximus de distinctione inter membra præcedentis divisionis, nunc oportet circa ejus sufficientiam duas difficultates expedire, quæ ex simonia ficta et confidentiali oriri possunt; et de priori dicemus in præsentis capite; de posteriori vero in sequenti. Dicitur autem simonia ficta, quando fit exterius promissio rei temporalis pro spirituali, vel spiritualis pro temporali sine intentione implendi promissum, aut se obligandi: hæc enim fictio intercedere potest in quolibet contrahentium, vel in utroque. De hac ergo simonia quæri potest, sub quo illorum membrorum comprehendatur. Potestque esse duplex modus dicendi.

2. Unus est, sub nullo illorum comprehendendi, nec propterea divisionem esse diminutam. Ratio est, quia illa non est simonia, sicut fictum aurum non est aurum, licet appareat, vel sicut prolatio hæresis sine mente hæretica, non est proprium peccatum hæresis, sed alterius rationis; divisum autem in illa divisione est vera simonia. Et confirmatur, quia non est simonia mentalis, quia deest intentio vendendi, vel emendi, cum desit intentio pretii solvendi; ergo nec potest esse conventionalis, quia hæc intrinsece supponit mentalem, et consequenter nec realis erit, quia hæc supponit cæteras. Denique nullus contractus factus sine intentione et consensu interno verus contractus est, neque in genere, neque in sua specie, ut patet de matrimonio facto sine consensu, et de voto, aut professione facta sine intentione votendi. Ergo similiter in præsentis, cum illa fictione non fit verus contractus, et consequenter nec vera simonia. Quæ ratio probat ad hanc fictionem sufficere, quod ex alterutra parte intercedat fictio, ut in matrimonio sufficit defectus consensus in uno conjugum, ut totum matrimonium fictum, et nullum sit, quia pendet ab utroque et a singulis; et ideo licet, qui bona fide contrahit, possit dici in affectu suo non fide contrahere, quia putat se consentire in verum matrimonium, tamen in re ipsa non consentit nisi in fictum; ita ergo cum proportionem in præsentis, licet alter paciscentium simoniæ, si habeat intentionem implendi promissum, veram culpam simoniæ committat quoad affectum et mentem, tamen in re non exequitur veram

simoniam externam, de qua tractamus, sed tantum apparentem et putatam. Hæc est opinio Cajetani, tom. 2 Opusc., tract. 9, q. 2, quem sequuntur Soto, lib. 9, quæst. 8, art. 1; Tolet., in Instruct., lib. 5, cap. 90, num. 4; Petrus Navar., lib. 2 de Restit., c. 2, n. 411, qui consequenter aiunt per hanc simoniam non incurri pœnas contra simoniam latas ipso jure, quia non cadunt, nisi in verum delictum talis speciei, sicut adorans idola exterius sine intentione colendi, non incurrit pœnas hæreticorum.

3. *Dici potest simoniam fictam esse veram simoniam juxta sententiam Navarri.* — Confirmatur primo. — Secundo. — Secundus modus dicendi est, illam esse veram simoniam, et comprehendendi in illa divisione sub simonia conventionali. Ita tenet Navarrus, in Comment. ad caput ultimum de Simon., num. 10, dicto cap. 23, numer. 106, § *Ad tertium*. Ratio ejus est, quia, licet promissio fuerit ficto animo facta, nihilominus commutatio rei spiritualis pro temporali fuit vera; et quamvis circa unum pretium (ut sic dicam) interceserit fictio, et ideo respectu illius sit tantum ficta emptio et venditio, nihilominus considerari ibi potest aliud pretium, seu aliquid temporale datum pro re spirituali, ratione cujus intercedit ibi vera simonia. Declaratur hoc ultimum, quia illa actio promittendi, etiamsi ficta sit, est vera actio realis, et temporale quid, et potest censeretur pretio æstimabile; nam revera qui sic promittit, etiam fide, aliquid facit valde onerosum, et non paucis periculis expositum, sub qua ratione æstimabile pretio est: per hoc autem temporale intendit consequi beneficium, quod ad simoniam veram sufficit; ergo est illa vera simonia: nam, licet ex una parte intercedat fictio, ex alia intercedit veritas et realitas, ut sic dicam. Et potest confirmari hæc Navarri sententia. Nam, si quis promitteret centum aureos pro beneficio, intentione tradendi illos fictos ex auri-chalco, veram simoniam conventionalem committeret, et si re ipsa solveret illos fictos aureos, consummaretur simonia realis, quia revera datur et recipitur aliquid temporale pro spirituali, etiamsi temporale non sit tale, quale a recipiente putatur; hoc enim necessarium non est ad veram simoniam, nam in quocumque vili pretio committitur, ut supra dictum est; ergo similiter, qui confert verba promissoria per instrumentum promissionis, animo non implendi, aliquid temporale confert pro spirituali, quod satis est ad veram simoniam. Et

confirmatur secundo : nam illa largitio, vel acceptio rei spiritualis non est gratuita, sed sub onere promittendi, quod licet exterius tantum fiat, onerosum est, ut dicebam; et si unus ab alio peteret, ut pro se exterius se obligaret, licet fide, posset sine injustitia pro tali exteriori facto et obligatione pecunia postulari : sed datio et acceptio rei spiritualis non gratuita, est vera simonia; ergo. Tandem confirmatur, quia qui per fictas laudes, vel alia falsa signa honoris, tanquam per pretium obtinet beneficium, veram simoniam committit, ut supra dictum est; ergo idem est in presenti, nam videtur eadem proportio. Ad id nihilominus Navarrus hanc simoniam non sufficere ad pœnas ipso jure latas incurendas, ex alio principio, quod illæ non incuruntur, nisi per realem simoniam ex utraque parte completam : hæc autem non completur ex utraque parte, cum pecunia non tradatur.

4. *Resolutio.* — *Non est hæc in rigore simonia cum se habet ex parte dantis spirituali.* — *Cum fictio est ex utraque parte, non datur vera simonia.* — In hac re duo videntur mihi certa, et tertium esse aliquo modo dubitabile. Primo ergo, quando fictio intervenit ex parte ejus qui daturus est rem spiritualem, sine dubio nulla committitur vera simonia externa, sed tantum fictio, et mendacium illius. Probat, quia ille, qui sic promittit fide rem spiritualem, nullo modo intendit dare rem spiritualem pro temporali, neque ad id se obligare, et consequenter, neque habet animum faciendi verum pactum; ergo neque in mente committit veram simoniam, neque exterius veram conventionem simoniacam. Et hoc evidenter convincunt argumenta facta pro opinione Cajetani. Ille ergo tantum peccat mendacio pernicioso, scandaloso, et sacrilego, quia injuriam facit rebus sacris, ita illis abutendo. Poterit etiam injustitiam et rapinam committere, si intendat illo medio pecuniam ab altero rapere, et promissionem ex parte sua non implere. Ex parte vero alterius, qui tunc promittit temporale vero animo implendi, invenitur quidem vera simonia interior ac pure mentalis, fundata in falsa existimatione de simili intentione alterius; tamen actio exterior, ut ab illo fit, etiam non est vera simonia conventionalis, sed tantum putata, quia vera conventio non potest esse ex una parte tantum, ut etiam probant rationes factæ circa primam opinionem. Hinc secundo etiam est certum, quando fictio intercedit ex utraque parte, nullam veram simoniam committi,

quia si defectus intentionis in uno contrahentium sufficit ad impediendam simoniam, multo magis in utroque. Item quia tunc in nullo illorum contrahentium est vera simonia mentalis, nisi fortasse ex conscientia erronea, et per modum scandali, quatenus uterque existimat decipere alium, et inducere illum ad veram simoniam committendam; tamen directe neuter intendit facere veram simoniam; ergo neque actus exterior potest esse vera simonia conventionalis, aut realis.

5. *Si fictio sit tantum ex parte promittentis pecuniam, non erit etiam vera simonia.* — Dico tertio : licet opinio Navarri non careat omni specie probabilitatis, nihilominus vera sententia est, quamvis fictio intercedat tantum ex parte promittentis pecuniam, illam non fore simoniam conventionalem, nec per illam fuisse incurendas pœnas ipso jure latas, etiamsi contra simoniam conventionalem, vel ex altera tantum parte completam latæ essent, ut de facto est multorum opinio. Probat, ratione facta, quia ibi non intervenit vera conventio, neque emptio aut venditio. Nec satisfacit quod Navarrus respondet, distinguendo inter emptionem, et venditionem, et largitionem spiritualis pro temporali; hæc enim duo in presenti materia videntur converti, vel potius se habere tanquam definitio et definitum, ut constat ex dictis supra in definitione simonia; si ergo ibi non intervenit emptio ex defectu intentionis, nec vera commutatio, aut pactio dandi spirituale pro temporali intervenire potest. Et explicatur, nam, licet ille deceptor intendat, mediante illa promissione falsa, obtinere beneficium, non tamen intendit dare ipsammet promissionem, ut pretium beneficii, sed solum fide offerre id, quod alter putat esse futurum pretium. Unde etiam alter non intendit dare beneficium pro promissione, sed pro re promissa, et promissio tunc se habet tanquam conditio conferens certitudinem de pretio; ergo licet illa promissio aliquid temporale sit, non satis est ad simoniam veram, nam preces sunt aliquid temporale, et non sufficiunt ad simoniam, quia non offeruntur ut pretium; ita ergo illa promissio non offertur in pretium. Et confirmatur ad hominem contra Navarrum; nam quando promissio est vera, non potest illa promissio dici pars pretii, alioquin, eo ipso quod daretur beneficium in virtute promissionis, esset simonia realis ex utraque parte completa, quia jam esset soluta pars pretii, quod sufficit ad complementum simoniae realis, ut ipse Navarrus alias fatetur,

eum tamen neget promissionem etiam veram sufficere; non est ergo pars pretii secundum illum; ergo multo minus promissio ficta potest dici pretium, aut pars pretii; ergo non datur beneficium pro illa tanquam pro pretio; ergo non committitur vera simonia, etiamsi quis utatur illo medio tanquam via (ut sic dicam), seu prava industria ad obtinendum beneficium, quia hoc non pertinet ad commutationem unius pro alio. Est ergo illud grave peccatum injustæ deceptionis, scandali, vel cooperationis ad simoniam mentalem alterius, et in foro exteriori puniri poterit per judicem, et propter dictas malitias, et propter præsumptam simoniam; directe autem et proprie non est vera simonia.

6. *Rationes pro Navarri resolvuntur.* — Fundamentum ergo Navarri ex dictis solutum est. Exemplum autem adductum in prima confirmatione, non est simile, quia in illo intervenit vera intentio solvendi saltem aliquid pretii, quod, licet sit quid minimum et vile respectu pretii commissi, sufficit ad veram simoniam. Ad secundam vero confirmationem respondetur, collationem beneficii ex parte recipientis accipi revera ut gratuitam, quia non habet animum aliquid solvendi pro beneficio; ex parte vero dantis, non est gratuita ex vi intentionis ejus; procedit tamen ex falsa existimatione, et ideo in re ipsa non constituit veram conventionalem actionem, nec largitionem ex illa procedentem, sed tantum existimatam. Ultima vero confirmatio ex dictis expedita est.

CAPUT XLIII.

DE SIMONIA CONFIDENTIALI.

1. Hæc est secunda difficultas circa superiorem divisionem : nam hæc simonia, quæ confidentialis dicitur, vera simonia est, ut omnes Doctores supponunt, et constat ex Constitutionibus Pii IV, Pii V et Sixti V, contra illam; et tamen sub illa divisione non comprehenditur, ut videtur etiam clarum, quia numeratur ut specialis, et proprios habet ac peculiare effectus, ut infra videbimus. Hæc vero difficultas facile expeditur, declarando terminos, et qualis sit hæc simonia, et quibus modis committatur; ad hunc enim finem difficultatem hanc proponimus : est enim necessarium hæc præmittere, ut ad pœnas, vel obligationes, quæ simoniam consequuntur, explicandas, via sit expedita.

2. *Ubi hæc simonia reperitur.* — *Confidentia regressus.* — *Confidentia ingressus.* — Simonia ergo confidentialis specialiter invenitur in renunciationibus, aut collationibus beneficiorum, estque jure humano introducta, ut patebit. Committitur ergo hæc simonia vel a privatis renunciantibus, vel a providentibus aliquo modo beneficia, et ab illis qui tali modo recipiunt. A privato habente beneficium committitur, quando renunciat beneficium in favorem alterius, cum certa confidentia quod ille postea renunciabit illud convenienti tempore, vel eidem renuncianti, vel in favorem alterius tertii, ut nepotis, aut filii primi renunciantis. Quando renuncians intendit ut ad se redeat beneficium, solet vocari confidentia regressus, quia, facta resignatione beneficii, retinetur quasi jus quoddam regrediendi ad illud. Ingressus autem vocatur, quando habens beneficium sibi jam collatum, et nondum possessum, illud alteri renunciat, reservando per similem confidentiam simile jus ingrediendi postea in possessionem ejus, facta sibi ab alio renunciatione in certa condita occasione, vel conditione.

3. A provisoriis autem beneficiorum, vel ab his qui ad provisionem aliquo modo concurrunt, ut præsentando, nominando, eligendo, conferendo, commendando, etc., committitur hæc simonia, quando aliquam ex his actionibus faciunt cum eadem confidentia, quod ille quem eligant, præsentant, confirmant, instituunt, vel cui conferunt aut commendant, postea illud renunciabit, aut dimittet aliquo modo in alterius favorem, vel fructus ejus, aut partem eorum illi persolvat. Et quia sæpe fieri solebat hæc simoniaca confidentia, ut prælatorum consanguinei (qui fortasse propter defectum ætatis, vel aliud simile, erant incapaces beneficii eo tempore quo vacabat, vel conferendum erat), obtinere tandem illud possent per accessum (ut vocant) ad beneficium, ideo specialiter in dictis Bullis damnantur isti accessus, id est, collationes beneficiorum sub hac confidentia factæ, ut postquam alii pervenerint ad congruam ætatem, ad talia beneficia quasi jure suo accedant, et alii illa dimittant : hoc enim prohibitum est fieri, nisi Pontificis Summi auctoritate; et, si aliter fiat, simonia est ex vi juris communis prohibentis omnia pacta, conditiones, et modos hujusmodi in beneficiis conferendis, et specialiter est simonia confidentialis per dicta jura Piorum. Hæc namque confidentiæ censentur Ecclesiæ valde nocivæ, propter imaginem hæc.